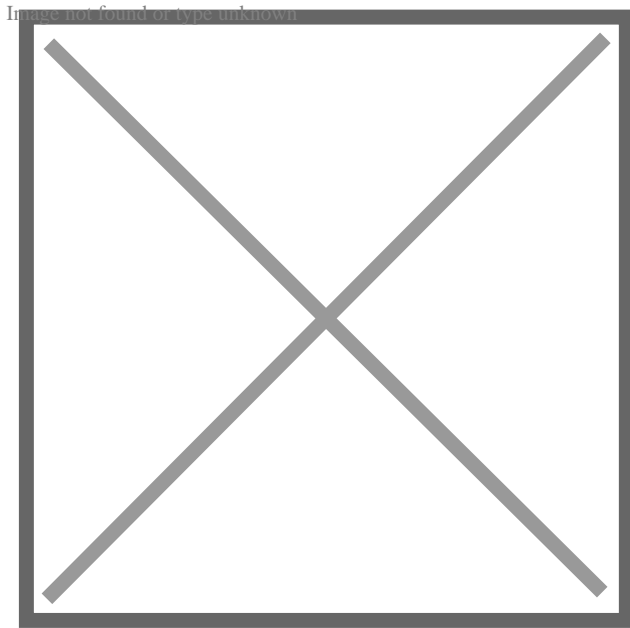
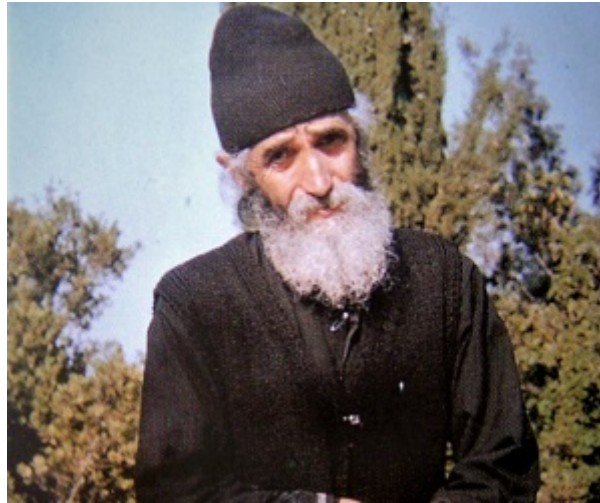

15 Οκτωβρίου 2018

Ο διά Χριστόν κλέφτης!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994).

[Γράφει ο όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης]:

Κάποτε με επισκέφθηκε ένας νεαρός πρωί-πρωί, και χτυπούσε το σιδεράκι. Έριξα μια ματιά να δω ποιος είναι, γιατί δεν ήταν η ώρα ν' ανοίξω. Όταν είδα έναν νέο με φωτεινό πρόσωπο κατάλαβα ότι έχει πνευματικά ενδιαφέροντα και διέκοψα, διότι ήμουν απασχολημένος.

Του πρόσφερα ένα νερό, και με τρόπο τον ρωτούσα να μάθω γύρω από τη ζωή του, γιατί είχε πνευματικό περιεχόμενο, και μου άνοιξε απλά την καρδιά του.

- Εγώ, πάτερ μου, τα περισσότερα χρόνια της ζωής μου τα πέρασα στις φυλακές, τώρα είμαι 26 χρονών.

Τον ρωτάω:

- Καλά τι έκανες, παλικάρι;

Και άρχισε να μου διηγείται:

- Από μικρός που ήμουν, πονούσα όταν έβλεπα δυστυχημένους και τους ήξερα όλους, όχι μόνον της ενορίας μας, αλλά και από άλλες ενορίες. Ο Παπάς της ενορίας μας, επειδή συνέχεια μάζευε χρήματα και έφτιαχνε κτίρια, αίθουσες, οι φτωχές οικογένειες είχαν ξεχαστή. Εγώ δεν κρίνω αν ήταν απαραίτητα αυτά που φτιάχνει ή όχι, αλλά έβλεπα να είναι πολλοί δυστυχημένοι άνθρωποι.

Πήγαινα λοιπόν κρυφά και έκλεβα χρήματα της Εκκλησίας, αγόραζα τρόφιμα και τα άφηνα κρυφά έξω από τα φτωχά σπίτια, και αμέσως πήγαινα στην Αστυνομία και τους έλεγα ότι εγώ έκλεψα τα χρήματα της Εκκλησίας, για να μην πιάσουν άλλον άδικα, χωρίς να τους πω τίποτε άλλο. Μετά, με άρχιζαν στο ξύλο και στο βρισίδι. «Αλήτη, κλέφτη, κτλ». Εγώ σιωπούσα και με έκλειναν στην φυλακή. Αυτή η δουλειά γινόταν για χρόνια.

Όλη η πόλη και άλλες πόλεις με είχαν μάθει και “αλήτη” με ανέβαζαν, “κλέφτη” με κατέβαζαν· εγώ σιωπούσα και αισθανόμουν καλά. Κάποτε μάλιστα με είχαν κλείσει 3 ολόκληρα χρόνια στην φυλακή. Άλλες φορές με έκλειναν και όταν έπιαναν τον ένοχο με άφηναν. Έτσι πέρασα όλα αυτά τα χρόνια, γι’ αυτό σου είπα, Πάτερ μου, ότι τα περισσότερα χρόνια της ζωής μου τα έκανα σε φυλακές.

Αφού τον άκουσα με προσοχή, του είπα να μην το επαναλάβει αυτό που κάνει, όσο καλό κι αν φαίνεται. Να πάει σε άλλη πόλη άγνωστη, να βρει μια εργασία -γνώριζε και από υδραυλικά- για να βοηθήσει όσο μπορεί κι από το υστέρημά του, αυτό έχει και μεγαλύτερη αξία. Και όταν δεν έχει καθόλου να δώσει σε έναν φτωχό, και πονάει η καρδιά του, τότε κανείς κάνει ανώτερη ελεημοσύνη, διότι κάνει ελεημοσύνη με αίμα της καρδιάς, διότι αν είχε κάτι και έδινε, θα αισθανόταν και χαρά, ενώ όταν δεν έχει να δώσει, αισθάνεται πόνο στην καρδιά.

Έφυγε μετά χαρούμενος και μου υποσχέθηκε ότι θ’ ακούσει την συμβουλή μου.

Πέρασαν λοιπόν από τότε που έφυγε 7 μήνες και μου γράφει από τις φυλακές του Κορυδαλλού, και παραξενεύτηκα.

Ανοίγω και διαβάζω το γράμμα του και μου έλεγε τα εξής:

“Ασφαλώς, Πάτερ μου, θα απορέσεις μετά από τόσες συμβουλές σου, και μετά από τις υποσχέσεις που σου έδωσα, να σου γράφω πάλι από την φυλακή. Μάθε ότι

αυτήν την φορά υπηρετώ μια φυλάκιση την οποία είχα υπηρετήσει, κάτι λάθος έγινε. Ευτυχώς που δεν υπάρχει ανθρώπινη δικαιοσύνη και έτσι δεν χάνουν οι Πνευματικοί άνθρωποι τον Ουράνιο μισθό».

Όταν διάβασα αυτά, θαύμασα τον νεαρό, πόσο στα ζεστά πήρε την Πνευματική ζωή, και πώς συνέλαβε τόσο βαθιά το βαθύτερο νόημα της ζωής!

Είπα μετά με τον λογισμό μου:

“Τους μεν μεγάλους κλέφτες πολλές φορές δεν τους κλείνουν ούτε μια φορά στην φυλακή. Ενώ αυτόν τον δόλιο και από δυο φορές για την ίδια ποινή”!

Από το βιβλίο του Οσίου Παϊσίου Αγιορείτη, “Ωφέλιμες διηγήσεις”, έκδοση της Ιεράς Μονής Αγίου Ιλαρίωνος, Πρόμαχοι Αριδαίας.